

RESULTATS DEL 8è. CONCURS De Microliteratura

PRIMER PREMI LOCAL CATEGORIA ADULTS ALFONS DIAZ I DIAZ "1939"

Al matí, al primer toc de sirena anunciadora de l'existència de bombarders alemanys, el petit grup jueu del barri d'Amaritzki s'havia enclaustrat a l'improvisat bunker antiaeri.

Queia el capvespre, el grup estava neguitós. Osnòfal, líder del grup dels jueus, i el seu germà petit Ricen, havien sortit al migdia a la recerca de queviures, i encara no havien tornat. La premissa d'accés era clara, tres tocs a la porta, acompanyats d'una contrasenya preestablerta.

L'exèrcit nazi avançava amb el seu eficàç Blitzkrieg sobre terreny polonès. Osnòfal i Ricen, carregats amb motxilles i bosses de mà plenes d'aliments, es disposaven a sortir de la botiga. S'havien de separar.

Amb un excel·lent calibratge sensorial, Osnòfal agafaria la davantera i trencaria pel carrer Daguerver, havia escoltat el recorregut més llarg. Ricen observava com el seu germà gran li oferia el camí més directe i segur cap al refugi, mentre pensava en veu alta:

-Sempre t'ha de sortir la vena protectora, com quan érem petits!
Ricen, avançava arrambat a la paret de les cases de la Gran Via, només el separava del refugi uns 100 metres. El camí semblava lliure, no tenia cap més opció que fer una ràpida correguda fins el lloc. Així fou.

Entre les runes ciutadanes, Osnòfal va veure com els soldats obelien ordres d'un suposat alt càrrec que, amb un plec de papers a les mans, segurament amb les adreces d'on vivien els jueus, assenyalava els edificis que havien de ser inspeccionats. Els inquilins eren agafats a la força i carregats en grans camions.

Calia aprofitar el moment per escapar d'allà! La comunitat es mostrava agraïda amb Ricen però, on era Osnòfal?

- SSSSshh! Escolteu si us plau!- Digué el que vigilava la porta.
- Toc, toc, toc!-
- Molta roba i poc sabó!-
- Lloat sigui Déu! Simjá!

PRIMER PREMI ADULTS DAVID VALLE I GARCIA

"Via judicial"
Molta roba i poc sabó, i tan neta que la vol el senyor rector", vaig pensar mentre el meu superior -un home rabassut i amb ulleres- em mostrava, dins una habitació llòbrega i mal ventilada, el propòsit de la meua feina: arxivar en solitari les interminables torres de papers polsegosos que s'amuntegaven damunt les taules i dins els armaris. En aquell instant vaig preguntar-me dues coses: si havia valgut la pena estudiar tant per a poder convertir-me en un funcionari de l'Administració de Justícia; i si amb el temps acabaria transformant-me en un ésser monòton i depriment com el que tenia davant. Allé als meus pensaments, l'home acabà de parlar, s'acomiadà de manera tosca i sortí de l'habitació etzibant un fort cop de porta.

En la solitud, vaig mirar el meu voltant desorientat, perdut entre muntanyes de papers. Vaig començar a mirar una pila propera formada per desenes i desenes de causes per jutjiciar. De seguida em vaig adonar que el tennat que tot i que visqués tres vides mai podria acabar de tramitar tots els papers que hi havia a l'habitació. Vaig reparar que dins del desgavell de la paperassa hi havia un cert ordre; per això -mogat per una sana curiositat-, vaig començar a investigar des de quan s'havien anat acumulant els informes en aquella habitació. Mentre remenava documents sepultats per la polseguera i els àcars, anava observant sorprès com les dates i la descomposició del paper guanyaven en antigor; però quan veritablement em vaig quedar de pedra, va ser quan vaig trobar uns documents traspaperats, que en cas d'haver sortit a la llum, de ben segur que haurien evitat que Jesucrist hagués estat crucificat.

PREMI JUVENIL-BATXILLERAT DAVID ESTEVE I BUSQUETS

"Morir o no morir. Aquesta és la qüestió"

Ara que ja tinc una edat, em veig obligat a redactar el meu gran descobriment:

em trobava jo al parc perseguint un gos de carrer que se m'havia emportat l'entrepe, quan vaig trobar-me una moneda a terra, era d'un euro i, a l'agafar-la vaig decidir, cansat, anar a seure a un gronxador que hi havia a la vora. Gairebé sense adonar-me'n vaig començar a girar sobre mi mateix obligant a les cordes del gronxador a doblegar-se l'una sobre l'altra, i quan van estar entortolligades van començar a desfer-se en giravoltes, sobtadament, el temps semblà aturar-se, les cordes es desentortolligaven parsimoniament, com si els dolgués haver de fer-ho. Arrel d'aquest fet em vaig passar hores i hores giravoltant pensant que així podria arribar a viure molt anys.

Al cap d'un nombre de dies que sóc incapaç de recordar, vaig deixar de girar, i amb l'euro que m'havia trobat tants mesos enre, em vaig comprar el diari, al obrir-lo, quina absurditat! El món s'havia tornat boig, la portada anunciava un terratrèmol al Japó que provocà un tsunami que va deixar moltes vides rere seu, i això no era tot, perquè a Líbia, el president Gadafi havia embogit del tot. I hi havia revoltes per tot el país. Tots aquests fets em deixaren preocupat i, després de molt barriar, vaig formar la teoria que un ésser superior havia enviat un càstig diví a la humanitat en forma de guerres i tsunamis per advertir-me que si burlava la mort, altres la trobarien en lloc meu. Així doncs, vaig deixar aquell mal vicí de no morir, i vaig permetre que fossin o bé els camions embogits o bé alguna malaltia els que decidissin la meua mort. De fet la vida és molta roba i poc sabó.

PREMI CATEGORIA JUVENIL-2n ESO PAU ESTEVE I FERRER

"Caldes de Malavella"

Tenim una llarga història des del temps del romans que es van omplir de glòria deixant-nos les Termes en mans.

Tenim fonts d'aigua calenta, antigues edificacions, el Casino, la Casa Rosa i la Rambla Recolons.

Tenim petits ninots, en un camp enterrat, tenen formes curioses i són bonics i delicats.

I als safarejos de la Mina amb aigua calenta de debò, netejaven nit i dia amb molta roba i poc sabó.

PREMI CATEGORIA JUVENIL-1r ESO TOMÀS GUARESTI I LLÒRIA

"Prisoner"

Era allà. Jo era allà. Era en aquell lloc on les parets són de ciment i no les pinten ni volent. On substituïen les portes i les persianes per barrots de ferro. On faltien plantes, i bona falta que hi fa. On a sobre les tanques hi col·loquen fils, o més ben dit, filferro que ataca amb petites punxes rovellades. Estava al lloc on, ja us ho dic jo, que molta roba i poc sabó hi ha.

Aquests pensaments corrien pel meu cap el primer dia que m'hi van veure. Avui no, avui ja fa temps que ho he oblidat. Avui ja fa 20 anys que vaig entrar a la presó, i tot ja em sembla normal. És el món exterior el que veig diferent.

Avui havia de ser un dia com qualsevol i al principi ho ha estat. M'he llevat d'hora, i he vist com el meu company, anomenat "Prisionero 24613" no em preguntau perquè,

estava clapanant deixant anar babaia sobre el llit de la cel·la. No he dit res. He mirat per la finestra i feia molt de sol. M'han deixat sortir al pati, com és habitual en mi, m'he passat 3 hores jugant a bàsquet. Resulta, que a l'hora de dinar, m'han prohibit fer l'àpat, i m'han conduït fins a arribar a una sala on no hi havia estat mai i que es veia molt més arreglada que la resta de l'edifici. Allà, asseguda, esperava ma germana. M'ha explicat que ja era hora de marxar, i així ho hem fet. Ha anat tot molt ràpid.

A l'anar caminant i reflexionant per fora el carrer ho trobava tot estrany, tot diferent. Me n'havia adonat que la presó, s'havia convertit en casa meua.

PREMI CATEGORIA INFANTIL-6è CURS NIL RUIZ GARCIA

"La primera tortuga que fa la volta al món"

Hola, sóc una tortuga. No una tortuga qualsevol, la primera tortuga en fer la volta al món. Atents, que ara us l'explicaré.

Un dia assolellat i tranquil, menys per a mi, havia d'anar a una reunió molt important. Hi vaig arribar a temps, em van explicar que el nostre poble era molt poc turístic i les tortugues se n'anaven a altres ciutats més interessants. Van tenir un moment de silenci i...de sobte se'm va acudir una idea:

-I si fem la volta al món per promocionar el nostre poble?

Tots van estar d'acord, el problema, és que l'havia de fer jo sol. Vaig pensar:

-Aí, senyor, molta roba i poc sabó! On m'he ficat! I haig de fer-ho tota sola. Vaig dirigir-me cap al nord del meu poble, un bosc de Caldes.

En un petit aiet vaig veure un globus aerostàtic impressionant, al globus hi havia tot el que necessitava. Vaig pujar-hi amb penes i treballs. Vaig tallar les cordes i em vaig

enlairar. Vaig mirar el mapa i primer havia d'anar al desert Sàhara. Així, vaig anar-hi! Després d'uns quants dies, hi vaig arribar, era enorme i més allà es veien unes piràmides, de sobte una ventada em va fer caure del globus. Vaig amagar les potes a la closca i vaig anar lliscant per la sorra fins que una duna enorme en va fer volar pels aires calents a la ciestella. Vaig treure les potes de la closca i a una hi havia penjat un collarret egipci. Me'l vaig guardar i vaig seguir el viatge. Del Sàhara vaig passar per l'oceà Atlàntic cap a una ciutat de Mèxic. Allà hi vaig comprar aliments i una petita estàtua de record. Torno al globus i amunt cap a la Índia i després cap a Caldes on em vaig convertir en una tortuga famosa! Gràcies a això el meu poble va ser un dels més poblats.

ACCÈSSIT CATEGORIA INFANTIL- 6è CURS
GEMMA LUZ I MUÑOZ

.....
 "El diari de la Carla"

Hola sóc la Carla i escric en aquest diari perquè no confio amb les meves amigues. Els meus pares pensen que és un problema i haig d'anar al psicòleg, però jo no hi vull anar, perquè les meves amigues se'n riuen. Les meves amigues es diuen: Helena, Roser, Paula i Inès. La Inès és molt xivata i les altres li segueixen el rotlló. La veritat és que jo no sóc molt amiga d'elles, és més, jo vaig amb elles perquè sinó no tindria amigues. Ara us explicaré la meua història. Quan era petita jo menjava plastilina. I això em va perjudicar molt. Un dia quan jo tenia 2 anys em vaig començar a posar-me de colors. Tois els nens i nenes se'n reien de mi i no tenia amigues. Per això ara tinc unes amigues que fan pena per no dir que no en tinc. La veritat és que al final t'acostumes però no m'agrada perquè veus les altres nenes que queden per anar al cine o per fer els deures i tu no pots perquè si tens amigues és com si no les tinguessis i això molt tristal. Jo crec que els meus pares es passen molt perquè volen que vagi al psicòleg però jo crec que demanen molta roba i poc sabó. Ells em diuen, que m'haig d'esforçar però jo no puc perquè ja no tinc més força de voluntat- Bé ja escriuré més demà. Ara em diu la meua mama que haig d'anar a dormir aviat perquè demà tinc col·legi i a més tinc molta son i no em vult quedar dormida a classe. Bé bona nit!!!

1r PREMI CATEGORIA INFANTIL-5è CURS
PABLO LOPEZ I VERA

.....
 "La guineu i la tortuga"

Era una guineu que sempre anava molt bruta, tots els animals li deien "La guineu molta roba i poc sabó", perquè portava molta roba, però mai la rentava. La guineu només tenia una amigueta, la tortuga. La tortugueta era amable, molt neta i és clar, molt llesta. La guineu, sempre estava tancada a la seva habitació. La seva amigueta sempre anava a veure-la, però la guineu mai la deixava entrar a casa seva. La tortuga sempre se'n anava trista, però mai es rendia. La guineu estava sola, bruta amb la seva gran porqueria. Una nit la porqueria va agafar vida i se'n va anar. La guineu es va despertar i es va trobar tota la casa i tota la seva roba neta. La guineu va sortir de casa seva molt contenta i una mica intrigada. Es va trobar la tortuga, aquesta impressionada va fer un salt i va dir:

-Guau guineu quin canvi has fet!
 -Ja, no sé què ha passat. La meua roba està neta, la casa també està neta...això és tot un misteri!
 Li van començar a dir la guineu molta roba i poc sabó.
 La guineu molt roba es va fer la més popular del poble, fins que va ser la millor del seu estat.

L'amigueta de la guineu mai podia estar amb ella. La guineu va pensar el mateix.
 Una nit, la tortuga i la guineu van dir a una estrella que volien que tot fos igual que abans.

El mati següent, la guineu tota bruta va dir:
 -Gràcies estrelleta. -va sortir de la casa i es va trobar a la tortuga:
 -Guau guineu, estàs com abans! - Va dir la tortuga.
 -Ja ho sé que guai.
 Va passar per allà un noi i li va dir:
 -Hola nena de molta roba i poc sabó.
 La guineu va dir:
 -Gràcies!!
 Al final tot va acabar com va començar.

ACCÈSSIT CATEGORIA INFANTIL-5è CURS
IRINA CASAS

.....
 "Molt roba i poc sabó"

Molta roba i poc sabó no deu ser la millor opció. Si et rentes les samarretes faran olor a florsets, Si no et rentes els mitjons, perdràs amics a pilons. I és que això de la higiene és molt important, perquè si tu no et rentes la gent marxarà guellant.

PREMI CATEGORIA INFANTIL-4t CURS
JANIRA ARANDA I GARCIA

.....
 "El petit llibre"

Fa 10 anys, en un poble, hi havia una biblioteca petita i molt antiga.
 Samanta, una nena de 8 anys que li agradava molt llegir, sempre anava a la biblioteca i s'havia llegit quasi tots els llibres.

Un dia, remenant en un cistell en el que hi havia llibres molt vells, va trobar-ne un molt petit que es deia "Molta roba i poc sabó". El va agafar i el va començar a llegir molt entusiasmada. Tractava d'una jove molt pobre que es deia Esperança. No tenia pares, treballava molt i molt i, a més anava a l'escola perquè volia estudiar. Menjava molt poc perquè no podia comprar el menjar. Un dia no va poder més i va caure malalta. No va poder anar al metge perquè tampoc tenia diners. La professora, al veure que no anava a classe, la va anar a veure i se la va endur a casa seva. La va cuidar, la va treure de treballar i va acabar el seus estudis.

La Samanta quan va acabar de llegir el llibre es va quedar encantada amb el final d'aquella jove que es deia Esperança.

ACCÈSSIT CATEGORIA INFANTIL- 4t CURS
CLAUDIA FAUCHS I AGUILERA

.....
 "L'era glacial"

Al'era glacial hi vivia una família. Un dia que va glaçar molt fort es van congelar molt congelats. Els homes pensaven que només s'havien de congelar les notes perquè ells eren més llestos. Llavors, es van congelar tots.

El noi abans de congelar-se pensaven que ells no es congelarien perquè eren molt llestos. Els nois no pensaven en els drets de les dones.
 Estaven a la vora de l'oceà i van flotar molt de temps. Van arribar a un país molt llunyà. Aquell altre dia que van arribar feia molta calor i mol de sol. Després d'un dies es van començar a descongellar. Van tardar bastant. Els nois encara els deien alguna vegada:

-Noia fes el dinar i jo vaig al bar.
 Les noies deien:
 -Ep! Em penso que vas molt equivocac. Pensa en els drets de les dones i homes!
 -No hi estem d'acord -es queixaven els homes- no hi estem d'acord, es queixaven.
 -Perdó ho parlarem al bar.
 Després, a les 12, 45 h es van reunir tots al bar. Van parlar de què les dones tenien els mateixos drets que els homes. Van arribar a la conclusió que ells també havien de col·laborar amb les tasques de casa i així les dones podrien treballar a fora i tenir temps lliure per a elles.

Finalment els homes ajudaven a les dones a fer les feines de casa. Ells en broma a vegades deien:
 -Noia, a fer el dinar! Era una broma, hahaha.
 -Aii! Què farem amb tu -deien elles.
 -Ja ho tenim! Podríeu fer el dinar vosaltres, que nosaltres ens n'anirem al bar. Molta roba i poc sabó. Adéu.

1r PREMI CATEGORIA INFANTIL- 3r CURS
ANNA ESTEVE I FERRER

.....
 "La fada"

Hi havia una vegada, en un poblet de Califòrnia, una nena molt bonica, simpàtica, rossa, intel·ligent i molt petita. Estava abandonada al carrer i només tenia un any. Al cap d'una setmana, va passar per allà, una noia també molt maca pel costat de la Sara. La Mariona, la noia, li va dir:

-Hola preciosa, si estàs abandonada, ja no ho estàs. Jo te cuidaré. I se'n van anar a casa.

La Mariona, molt contenta de tenir una filla, la va cuidar de meravella. Quan la Sara va fer deu anys, li van començar a sortir unes ales pel rader de l'esquena. La Mariona quan ho va veure va al·lucinar tant que es va desmaiar. La Sara va córrer per avisar al metge, pensant: ui, ui, aquí hi ha molta roba i poc sabó! Quan el metge va arribar, va fer unes quantes revisions a la Mariona. La Sara li va tirar una mica de màgia per sobre. La Mariona es va despertar i es van fer una forta abraçada. Des d'aquell dia, la Sara es va adonar de què no era igual que les altres nenes, era una fada i se l'estimaven igualment.

ACCÈSSIT CATEGORIA INFANTIL-3r CURS
JOEL CATEURA I FUNOSAS

.....
 "El nen llest"

Hi havia una vegada un nen que volia moltes coses, gairebé totes les joguines del món, i el seu pare li va dir:

-Molta roba i poc sabó.
 El nen va parar de demanar tantes coses perquè es va adonar que demanava massa. El nen jugava a futbol i a rugbi i també a bàsquet i a korfbal. El nen es deia Jordi i el seu pare es deia Joan i la seva mare Dolores. També tenia un germà que es deia Miquel i una germana que es deia Maria. Per això va decidir compartir les joguines amb els seus germans i amics. ■